

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.019 van 26 maart 2013
in de zaak A. 202.558/XIV-33.730**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX

2. XXX

in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen

XXX

XXX

XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Kristien Hendrickx

kantoor houdend te 1160 Brussel

Vorstlaan 144/33

bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 68.849 van 20 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7760 van 2 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 januari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Meral Kalin, die loco advocaat Kristien Hendrickx verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 15 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 14 juni 2011 onontvankelijk.

Op 12 juli 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hierboven genoemde beslissing met een arrest van 20 oktober 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en wijst erop dat het door de verweerders bij hun aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het op 24 januari 2011 gewijzigd koninklijk besluit van 17 mei 2007. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt dat de aanvraag moet vergezeld zijn van een standaard medisch getuigschrift, bij gebreke waaraan de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard. Het gaat hier niet enkel over de aanwezigheid van de medische informatie maar ook over de vorm en de wetgever heeft geen gradatie ingevoerd met betrekking tot de vormelijke conformiteit. De gemachtigde ambtenaar moet zich dus beperken tot de vaststelling of het ingediende getuigschrift al dan niet volledig conform is met het in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziene model, zonder over enige appreciatiebevoegdheid te beschikken. De verzoekende partij stelt dat het niet volstaat dat het medisch getuigschrift min of meer of quasi gelijkaardig is aan dat model. De in het model voorziene uitdrukkelijke adressering aan “de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” is niet zonder reden omdat de wetgever heeft gewild dat de gemachtigde ambtenaar zijn toezicht op de ontvankelijkheid kan uitoefenen en het medisch attest dus aan hem wordt geadresseerd. De eerste rechter heeft volgens de verzoekende partij de in het huidige middel aangehaalde bepalingen miskend door te oordelen dat het doel van de regelgeving werd bereikt vermits de door de huidige verweerders gebruikte getuigschriften inhoudelijk overeenstemmen met het standaard medisch getuigschrift en de aanvraag dus niet onontvankelijk had mogen worden verklaard, enkel op basis van het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gebruikt.

5. In de toelichtende memorie herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

6. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf per aangetekende brief moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en vergezeld moet zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Het model van dat standaard medisch getuigschrift is vastgelegd in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De hoofding van het standaard medisch getuigschrift is in de bijlage bij het hoger genoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 als volgt bepaald:

“FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN
Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken
MEDISCH GETUIGSCHRIFT
bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties
bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”.

En in het Frans:

“SERVICE PUBLIC FEDERAL INTERIEUR
Direction générale de l’Office des Etrangers
CERTIFICAT MEDICAL
destiné au Service Régularisations Humanitaires
de la Direction Générale de l’Office des Etrangers”.

De hoofding van het door de verweerders ingediende attest luidt als volgt:

“CERTIFICAT MEDICAL
destiné au médecin conseil du Service Régularisations Humanitaires de la
Direction Générale de l’Office des Etrangers (SPF Intérieur)”.

Er bestaat geen betwisting over, hetgeen ook in de punten 2.8 en 2.9 van het bestreden arrest wordt vastgesteld, dat het door de verweerders ingediend medisch attest

inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift, met uitzondering van de hoofding, en alle in het model voorziene rubrieken bevat.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van de verweerders, met in bijlage het medisch getuigschrift, werd met een ter post aangetekend schrijven naar de “Dienst Vreemdelingenzaken, Dienst humanitaire Regularisaties art. 9ter” gestuurd. Er heeft nooit enige betwisting bestaan wat het voorwerp van de aanvraag was en bij wie ze moest terechtkomen, samen met het medisch attest. Dienaangaande stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.13 van het bestreden arrest nog vast dat de aanvraag zeker bij de bevoegde dienst terechtkwam.

In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot de bewering van de huidige verzoekende partij, het medisch attest, samen met de aanvraag om machtiging tot verblijf, is ingediend bij de dienst Humanitaire Regularisaties en dat uit de inhoud van het medisch attest blijkt dat het volledig voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 (tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). In het bestreden arrest konden de huidige verweerders op wettige wijze worden gevolgd waar zij stelden dat het kennelijk onredelijk is om hun aanvraag om machtiging tot verblijf slechts op basis van een beperkt verschil in de hoofding van het ingediend medisch getuigschrift onontvankelijk te verklaren terwijl dat getuigschrift voor het overige identiek is aan het standaard medisch getuigschrift. De Raad van State vermag zich als administratieve cassatierechter niet in de plaats van de annulatierechter te stellen en zelf een toetsing aan de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel door te voeren. Door te stellen dat het kennelijk onredelijk is om op basis van een miniem verschil in de hoofding van het ingediend medisch attest tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf te besluiten, terwijl dat medisch attest inhoudelijk aan alle voorwaarden van het standaard medisch getuigschrift voldoet en aan de juiste instantie werd gestuurd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch artikel 4 van het meergenoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 geschonden. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012 de vereiste van een standaard medisch

getuigschrift voor aanvragen op grond van artikel 9ter van die wet als dusdanig heeft aanvaard. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 39/2, § 2, samen met artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 4, eerste lid, van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij stelt dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn annulatiebevoegdheid te buiten gegaan omdat enkel het bestuur mag oordelen of de stukken van de betrokkene voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het standaard medisch getuigschrift wordt volgens de verzoekende partij niet zonder reden vermeld dat het getuigschrift aan de “Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” wordt gericht. Het is slechts voor de adviserende arts bestemd indien de gemachtigde ambtenaar het ontvankelijk heeft bevonden. Men hoeft geen arts te zijn om onder meer vast te stellen of het ingediend medisch getuigschrift aan de formele criteria voldoet.

8. In de toelichtende memorie herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

9. De huidige verweerders hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht opgeworpen. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onderzocht of de aanvankelijk bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk was en vastgesteld dat zulks wel het geval was. Hij heeft daarmee zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat hij met die vaststelling ook de daarin reeds aan bod gekomen bepalingen niet heeft geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesenwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen